



Brátán Erzsébet
A kőszikla



Publio
KIADÓ

A kőszikla

Életmesék

© Brátán Erzsébet



Publio Kiadó

Minden jog fenntartva!

2011

Kőszikla

Nagypapa háza egy lankás hegyoldalon állt, ahol néha meglátogatta a családját. Olyankor lesétált a kis unokájával a Forráshoz, és egy kis kulacsot telemerített vízzel. Azt a vizet kincsként kezelte, de a kisfiú sosem értette, miért. Azon a napon is ki akarta locsolni a földre, de Nagypapa rászólt.

- Nem szabad... ne pocsékolj el! Ez a víz maga a csoda!

- Miért? Mi lehet csoda egy kulacs vízben? - kukkantott bele lyukba.

- Ennek a víznek története van, nem ismered?

- Nem... - nézett ragyogó szemekkel a kicsi fiú - Meséld el!

- Nézz csak fel oda! - mutatta neki a legmagasabb csúcsot a távolban.

- Hová?

- Látod, fiam... Azt a sziklás hegycsúcsot! Ott fenn?

- Azt a nagyon magasat, ami az égig ér?

- Igen, nem veszel észre rajta semmit?

- Nem... Bár, ha jobban megnézem, ember formájú... Húha! Ki mászott fel oda, hogy ekkora embert faragjon a kőből?

- Arról az ember formájú kőről legendák születtek...

- Legendák? Úgy érted, mesék?

- Igen, olyanok, mint a mesék, pedig nagyon is igazak... Az ott a Világ teteje, ott áll ősidők óta egy csodálatos Kőszikla, róla szól a legenda... - kezdte Nagypapa, és leült egy kisebb kőre. A

kisfiú mellé telepedett, és nagy érdeklődéssel figyelte, mit mond a bölcs öreg:

„Kőszikla meteorként csapódott a Földre, azzal a feltett szándékkal, hogy bebizonyítja a világnak, hogy mindvégig ki lehet tartani a keménység mellett és őt semmiféle érzelem soha nem képes megingatni a hitében. Ebbéli elhatározása olyannyira jól sikerült, hogy valóban soha senki sem tudta kifürkészni, vannak-e egyáltalán érzelmei.

Már születése pillanatában áthatolhatatlan védőpajzzsal vette körül magát, mely vastag titánból készült, amelyről lepergett minden érzelem. Nem hallotta Hangot, mert befogta a fülét, nem látta Fényt, mert becsukta a szemét, nem ismerte Szeretetet, mert félelmében messze elkerülte. Minden megnyilvánulása sziklaszilárd keménységről szólt, hisz egyedül Keménységet ismerte. Rendíthetetlenül tört előre a céljai felé, az útjából bárkit elsodort minden lelkiismeret furdalás nélkül. Elvei szerint egy Kősziklának a csúcson kell helyet foglalnia, hogy onnan nézzen le a gyengékre. Már kicsi korában is határozott céljai voltak, számtalanszor kihívta Apát és felmutatott a legmagasabb havas hegycsúcsra.

- Látod azt a csúcsot, Apa?

- Látom, fiam!

- No, ott lesz az én sziklaváram! A legmagasabb csúcson, sziklaszilárdan!

- Fiam... a magunk fajta...

- Nem akarom hallani! Én ott leszek fenn, majd meglátod!

- Te tudod... - dűnnyögte Apa és ráhagyta, mert tudta, úgy sem bírja meggyőzni.

Apa és Anya sokat sírtak miatta, bánkódtak, hogy vajon mit

rontottak el a nevelésében, de nem sikerült rájönniük, és mire észbe kaptak, egy szép napon Kőszikla már felnőtt lett.

Kirepült a kalitkából, hogy saját kővárat építsen magának a legmagasabb csúcson. Nem érdekelte semmi Intelem, se jó Tanács, se Akadály. Akadály még inkább inspirálta, mert attól többnek érezte magát, ha le tudta küzdeni.

Akkoriban ismerte meg Érzelmet, akit azonnal a szolgálataiba állított, de semmilyen módon nem engedte magát befolyásolni még neki sem. Úgy vélte, ha mindig támad, akkor lesz egy kis vita, és nem kell kimutatni, mi van a felszín alatt. Önmagába nem mert nézni, mert félt attól, amit ott talál, a befelé vezető kaput alaposan lelakatolta. Így hát adok-kapok harcok közepette teltek-múltak az évek. Remélte, hogy Érzelem egyszer magától elmegy, de mellette maradt...

Kőszikla rendíthetetlenül tartotta magát, fújhatott Szél, tombolhatott Vihar, záporozhatott Eső, égethetett Nap, semmi sem hatolt át a pajzson, semmi sem ártott neki.

Közben persze nem sok örömet érzett, egy csüggedtebb napon elgondolkodott, mire való az élet, s mivel nem találta benne Boldogságot, hát nem bánta volna, ha minél előbb vége lenne. Egy idő után hiányérzete támadt...

Már úgy ébredt, hogy kőkeményen munkába temette minden gondolatát, hogy addig se törjenek felszínre az általa gyengeségnek ítélt érzelmek. Már vívódott, de még mindig nem engedett...

Nem számított, hogy mellette mindenki kidőlt a sorból, neki sosem volt elég a jóból, azt hitte, egyedül az az út járható, amin ő ment és ezt elvárta másoktól is. Aki nem felelt meg az igényeinek, azt elítélte. A könnyek, a fájdalom, a halál és az egyéb veszteségek sem hatották meg, sőt még keményebbé tették, ő

pedig tovább haladt ugyanúgy, ahogyan kezdte. Akkor sem mutatott reakciót, amikor Apa távozott, sőt még akkor sem, amikor Anya.

- Ez az Élet rendje, aki megszületett, egyszer meg is hal! Egy nap én is távozom, de hatalmas birodalmat hagyok magam után! - verte a mellét.

- Kit érdekel a birodalom, azt nem viheted magaddal!

- De majd elismerik a tetteimet, és fenn marad a nevem! Ott fogok fenn virítani! Emlékezni fognak rám... évezredekig!

Aztán Érzelem is távozni készült mellőle, mert nem bírta tovább, de Kősziklát még az sem hatotta meg. Nem értette, miért olyan a világ, miért nem látják be, egyedül neki van igaza.

- A keménység mindenekelőtt! - folyton azt hajtogatta.

- Kemény vagyok, mint a vídia!

- Senki sem állíthat meg!

- Győzni fogok, győzni! Feljutok a Csúcsra! Büszkék lehetnek rám a szüleim!

Érzelem azonban mégsem távozott, mert Hang azt súgta neki, folytassa tovább, árassza el Kősziklát a legtisztább érzelemmel mutassa meg neki, milyen az igazi, az önzetlen, a feltétel nélküli, polaritásoktól mentes Szeretet, mert annak van legnagyobb szüksége Szeretetre, aki a legjobban eltaszítja magától. Érzelem követte Hangot, úgy vélte, igaza lehet, bár nem bízott abban, hogy ő, a szerény, a kicsi, a gyenge valaha is győzni fog Keménységgel szemben.

Évekig ostromolta eredménytelenül Kőszikla bástyáját, bár mindenki óva intette tőle, és azt javasolták, hagyjon fel vele, hiszen úgysem sikerül. Ám Érzelem egyre világosabban látta a felszín

alatt lapuló jót, és ahogyan ő változott, úgy változott vele Kőszikla is. Néha úgy tűnt, már-már sikerült, de mindig Keménység győzött. Kőszikla pedig kárörvendve nevetett:

- Ugye, megmondtam! Rendíthetetlen vagyok!

Érzelem nem adta fel, elfogadta Kősziklát olyannak, amilyen, felhagyott a harccal, közben csendben tovább folytatta nagyszerű és csodálatos küldetését, írt, festett, rajzolt, alkotott, önzetlenül szeretett és szeretett, de Kőszikla még mindig nem figyelt rá, mert a várát építette.

Eljött a nagy nap, amikor Érzelem egy kis vidám verset írt, tele szeretettel éppen azt elénekelgette, amikor Kőszikla hazaérkezett.

- Szia, drága Kőszikla! Van rám öt perced?

- Mit akarsz már megint? Tudod, hogy rettentően sok a dolgom, nem érek rá holmi, csip-csup, ügyekkel foglalkozni!

- Csak gyere ide egy picit!

- Na, monddad, ne kímélj, de gyors legyél! - csörtetett oda.

- Gyere velem! - fogta meg a kezét gyengéden és felmentek a hegy legmagasabb pontjára.

Kőszikla furcsa módon akkor éppen nem tiltakozott.

Érzelem felállt egy kis kerek kőre, Kőszikla szemébe nézett és énekelni kezdte az előbbi szívhez szóló Szeretet dalát. Körülötte aranyló sugárkoszorú ragyogott, lágy dallam szállt a levegőben és abban a pillanatban történt valami... megtört a varázs...

Szív a szívhez, lélek a lélekhez ért...

Megkondult a harang...

Kőszikla megtorpant, földbe gyökerezett a lába, felengedett kőbe zárt szíve, lerobbantak róla a védőpajzsok, benne rekedt a szó, megszűnt körülötte minden, majd szép lassan eleredtek a könnyei. Feltárult a kapu, ami befelé vezetett... és kiáradt onnan a Fény...

Kőszikla teljes szívének minden szeretetével ölelte magához Érzelmet, azóta ott állnak együtt az örökkévalónak hirdetve a Szeretet dalát. Aki felmászik oda, láthatja a jobb oldalán Érzelmet is...

Kőszikla sziklaszilárdan meredezik a Világ tetején, és boldogan dédelgeti a bensőjéből fakadt valódi Szeretet Forrást. Két karjával átöleli és behálózza a földet. Bárkit megkínál édes vízből, szívesen ad, mert minél többet szétoszt magából, annál több lesz neki. Hegyből rohanó tiszta vízű, gyémántfényű gyöngypatak eredt örömkönnyei nyomán, s mire elért a tengerig, óceánig, hatalmassá duzzadt az útközben csatlakozó számtalan forrástól...

Becsüld meg hát fiam a vizet, mert benne rezeg Szeretet! Ezért nem szabad céltalanul szétöntögetni, mert ezek Kőszikla örömkönnyei... melyet az igazi szeretet táplál..."

- Köszönöm, Nagyapa! Kérsz? - mosolygott a kisfiú és Nagyapa felé nyújtotta a vizet.

- Köszönöm! - ivott belőle a papa és visszaadta a fiúnak, aki kiitta az összes vizet a kulacsból.

Majd telemerítették újra és elindultak vele hazafelé, hogy másnak is adjanak belőle.

Te is ittál már a vízből?

Sikerélmény

Rosszfiú nem tudta, milyen jónak lenni, mert születésétől azt hallotta:

- Rosszfiú vagy!
- Szégyelld magad!
- Mit tettél?
- Már megint eltörtél valamit?
- Ne mássz fel a szekrény tetejére!
- Ne firkáld össze az ajtót!
- Ne verekedj!